

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Az anya aki elringatja a Halált is*

Esti Hírnök

Osztályozás

Tárgy

361.1

Hely

Idő

"1923"

Személy

Helyszám

Az anya, aki elringatja a Halált is. 10. 25.

Egy hattagu család huszonhat hónap óta él Budapesten lakás nélkül

Az anya letült a fűbe, kitárt mellére szorította a kisdedit, az apa megállt vele szemben, magásra emelte a nagyobb gyermeket és hangosan kiáltozott, akár a darvak, mikor az őszben elkésnek. Az emberek — kitűnően öltözött, téli bundások — méltatlankodva szálltak át a retek-utcai villamosokra, végignézték a rongyos családot, ílyet még Pesten se igen láthattak: a négy közül egyiken se volt ing, nehéz volt eldönteni, mi több rajtuk: az-e, ami felsőruha, vagy az, ami rongy meg folt; az októberi alkonyi köd permetesen sodorta rájuk a tiszta-sárga faleveleket; a két éves gyermek sirni kezdett, az apa káromkodni, az anya pedig néma csecsemőjére hajolt és ringatta, kislányos, pesztrahangon dudolt neki. Jött a rendőr és megbotránkozva rájuk mordult:

— Nem megmondtam már, hogy tiltva van itt a téren letelepedni? Ha még egyszer meglátom, hát . . .

— Gyerünk a Bölcsődébe — támogatta fel életparját a férfi, nehezen, rokkant ember, meg lehet ezt látni, a szemük is mindjárt nedves, a mozdulatuk lassan suta. A felesége mosolygott övéire és némán vezette őket az Árok-utcába. A Bölcsőde kapuja enyhén megnyílt és a kis, két éves gyermek angyalian bámult be a mennyországba. A két apáca oly szépen magyarázta, hogy este nem fogadhatják be a kicsinyeket, csak nappal, míg az anyák takarítani, mosni, más-hova járnak, kenyer után.

— Végleg itt akarom hagyni — mondta egyszerűen az anya és még inkább mellére szorította a kisdedit. Az apácák riadtan néztek rá, nem értették, a kapu bezáródott.

— Gyerünk a Szegényházba — mondta a férj; eljutottak oda is, de az anya előtt nem nyitották meg a kaput.

— Nem elég, hogy itt szülte meg? — kérdezték tőle. — Menjen máshová a halottjával, kell a hely az élőknek.

Kivágódtak, végimentek a Vérmezőn, újra a Retek-utcaig. A rendőr dühös lett, bekísérte őket, úgy tudták meg, hogy az anya a halott gyermekét ringatta, több mint husz óra óta, az utcákon, a tereken, a kapuk aljában, ahogy jött bolyongón.

Elengedték, az anya nem szökött meg, egy héten át járt a morguéba és kérte vissza a gyermekét, óvatlan pillanatban lekapta a jégről, hogy továbbbringassa, melengesse.

Ma délelőtt találkoztam az apával. Már nyugodtabb, annyira, hogy el tudta mondani a családjá sorsát:

— Szajer Imre vagyok, 38 éves, alkalmi munkás, négy gyermek apja, Körmenden születtem, harminc négy hónapig küzdöttem hat fronton, 50 százalékgig rokkant vagyok, lakásunk nincs.

— Már 1921 szeptember óta állok lakás nélkül én, feleségem, négy gyermekem. Addig a Szondy-utca 56. sz. alatt laktunk egyszobás kis lakás-

ban, viceházmester voltam, de a házmester iszákos és nem tűrt el bennünket.

— Hogy huszonhat hónap óta miket szenvedtem én és a családom lakás nélkül, azt nem bírom elmesélni. Huszonhat hónap óta nem volt olyan napunk, amikor én és a családom fedél alatt lettünk volna . . . Sokszor szaladgáltam a lakáshivatalban, de a végén már oda se mentem, nem mértem, mert úgy bántak el velem, dehát megúnhattak . . . Legutoljára azt mondta a lakáshivatal elnöke: „Mondtam már nem egyszer, hogy szükséglakás sincs!” — De, méltóságos uram, lakás nélkül töltöttük a huszonegyedik évünket, aztán a huszonkettedikét,

most itt a huszonharmadik év tele is. — „Mert nem megy el maga vidékre?” — Mert nincs senkimi, mert nincs pénzem, mert oly rongyosak vagyunk, hogy mint koldusokat zsuppoltatnak vissza Pestre, ahol majd husz év óta lakom. — „Pedig maga kanásznak elmehetne.” — Elmennék, de nem kellek, ötven százalékos rokkant vagyok, legföljebb alkalmi munkát bírok, podgyaszt vinni, kofáknak kosarat cepelni, miegymást. A feleségem meg bejár takarítani, kegyelemkenyérre, pár órára, addig a kicsi a Bölcsődében van az apácáknál, naponta 500 koronáért, aztán megszojtatja. Elnök ur, ha Istent ismer! . . .

— De nincs lakás. A legkisebb gyermekem is azért halt meg. Jött az októberi hideg eső, a feleségem egy kapu alá vitte. „Jézusom, szűz Márjám, hacsak öt percre melegre vihetném” — jajgatott a szegény asszony. — Jobb erről nem beszélni. Még kutatták, mi ölte meg, ki, a kicsit! Egy hétig tartották a jégen. Tegnap boncolták fel. Agyhártagyulladás miatt: persze. A farkas kölyke elbirja, az ember az nem . . .

— Az asszony? A temetőben sir, halkan dudorász. **Riporter.**